

Karnail Singh, etc. v. Lachhman Daas Gupta, etc. (Sodhi, J.)

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਪਤਨੀ ਅਗਿਆ ਕੌਰ, ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਅਤੇ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸੀ.ਐਲ.ਸ਼ਰਮਾ ਨੂੰ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਸੀ.ਐਲ.ਸ਼ਰਮਾ ਨੂੰ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਤਲਬ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਪੁਲਿਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ 'ਚ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਸੀ.ਐਲ.ਸ਼ਰਮਾ ਨੂੰ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ 'ਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ ਕਿ ਸੀ ਐਲ ਸ਼ਰਮਾ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦਾ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਸੀ।

7. ਇੱਕ ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 540, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋ ਸੀਡਿਊਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਅਨੁਸਾਰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਤਲਬ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਖਤਿਆਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਸ ਦੇ ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਗਵਾਹ ਦੇ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਤਲਬ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਖੁਦ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਨਾ ਤਾਂ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ, ਨਾ ਹੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੌਰਾਨ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਅਗਿਆ ਕੌਰ ਨੇ ਸੀ.ਐਲ. ਸ਼ਰਮਾ ਨੂੰ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਬਾਕੀ ਦੇ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਅਤੇ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਜੋ ਕਿ ਆਜ਼ਾਦ ਗਵਾਹ ਦੱਸੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਦੋ ਗਵਾਹਾਂ ਵਾਂਗ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਪੱਖ ਦੀ ਹਮਾਇਤ ਕਰਦੇ ਹਨ , ਸੀ.ਐਲ.ਸ਼ਰਮਾ ਦੇ ਗਵਾਹ ਹੋਣ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੌਰਾਨ ਹਰ ਗਵਾਹ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਜ਼ਖਮੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਗਵਾਹ ਹੈ, ਖਾਰਜ ਹੋਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਸੋਧ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਮਨਜ਼ੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਬੀ.ਐੱਸ.ਜੀ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਕੰਚਨ

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ।

ਐਚ.ਆਰ.ਸੋਢੀ ਜੇ.

ਕਰਨੈਲ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ.

ਲਛਮਣ ਦਾਸ ਗੁਪਤਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਜਵਾਬਦਾਰ।

1969 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 2810.

16 ਜੁਲਾਈ 1970 ਈ.

ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ (1911 ਦਾ III) —ਸੈਕਸ਼ਨ 22 — ਦਾ ਅਰਥ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ— ਜ਼ਿਲੇ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਮੁੜ ਹਸਤਾਖਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅਤੇ ਉਪ-ਪ੍ਰਧਾਨ — ਅਜਿਹੇ ਅਸਤੀਫੇ — ਕੀ ਜਾਇਜ਼ ਹਨ।

(1) A.I.R. 1929 Mad.

8.

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਵਰਗੀਆਂ ਕਾਰਪੋਰੇਟ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਅਸਤੀਫ਼ੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ, 1911 ਦੀ ਧਾਰਾ 22, ਸੰਕਟਕਾਲੀਨ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਧਾਨ ਜਾਂ ਉਪ-ਪ੍ਰਧਾਨ ਦਾ ਅਹੁਦਾ ਖਾਲੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਲਈ ਇਹ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਾਂ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਸਤੀਫ਼ਾ ਦੇ ਕੇ ਛੱਡ ਦੇਣ। ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਅਹੁਦਾ ਖਾਲੀ ਕੀਤਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੋਈ ਹੋਰ ਢੰਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਜਾਂ ਉਪ-ਪੀ¹ ਲਿਵਾਜ਼ੀ-ਦਾ ਦਫ਼ਤਰ ਖਾਲੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਇੱਕ ਕਾਰਪੋਰੇਟ ਸੰਸਥਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਦਫ਼ਤਰ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਰਚਨਾ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਕਾਰਪੋਰੇਟ ਬਾਡੀ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਤੀਫ਼ਾ ਦੇਣ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਕਿ ਅਸਤੀਫ਼ਾ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾਣਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਰਸਮੀਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਲਾਜ਼ਮੀ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਸਤੀਫ਼ਾ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਅਵੈਧ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਲੋੜ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਕਮੇਟੀ ਲੋਕਤੰਤਰਿਕ ਢਾਂਚੇ ਦੀ ਨੀਂਹ ਹੈ, ਇਸ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਹੁਦਾ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਦਾ ਆਪਣਾ ਇਰਾਦਾ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਾ ਕੇ, ਪ੍ਰਧਾਨ ਜਾਂ ਉਪ-ਪ੍ਰਧਾਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਲਈ ਦੋਵੇਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹਨ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਹੁਦਾ ਖਾਲੀ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਾਮਲਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ। ਵਿਵਾਦ

(ਪਰਾ ੫)।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਜਾਂ ਉਪ-ਪ੍ਰਧਾਨ ਵੱਲੋਂ ਅਸਤੀਫ਼ਾ ਦੇ ਕੇ ਆਪਣਾ ਅਹੁਦਾ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਦੋਵੇਂ ਸ਼ਰਤਾਂ, ਅਰਥਾਤ, ਅਸਤੀਫ਼ਾ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਜਿੱਥੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਜਾਂ ਮੀਤ ਪ੍ਰਧਾਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਸਤੀਫ਼ੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ, ਅਸਤੀਫ਼ੇ ਅਯੋਗ ਹਨ। (ਪਰਾ ੫)।

226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ 1 ਅਤੇ 2 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋ-ਵਾਰੰਟੋ, ਮਨਾਹੀ, ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਉਚਿਤ ਪ੍ਰਾਇਟ ਰਿਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੰਮ ਨਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਰਿਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੱਕ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਰਾਮਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅਤੇ ਮੀਤ ਪ੍ਰਧਾਨ ਦੇ ਫਰਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਰਿਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੱਕ ਨਗਰ ਕਮੇਟੀ ਰਾਮਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅਤੇ ਮੀਤ ਪ੍ਰਧਾਨ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਡਿਊਟੀ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2 ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਟੀਸ਼ਨ.

ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਐਡਵੋਕੇਟ ਪੂਰਨ ਚੰਦ, ਸੀ .

ਐਚ ਅਰਥਨਜ਼ ਐਲ ਵੇਲ, ਇੱਕ ਵਕੀਲ, ਆਰ ਐਸਪੈਂਡੈਂਟ ਐਨ ਓ ਲਈ। 1 ਅਤੇ A. S. B AINS, D EPUTY ਐਡਵੋਕੇਟ-GENERAL (P ' UNJAB), ਹੋਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਐਚ.ਆਰ.ਐਸ.ਓਧੀ, ਜੇ.- (1) ਇਹ ਰਿਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ, 1911 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਦੀ ਧਾਰਾ 22 ਦੇ ਅਰਥ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੁਝ ਦਿਲਚਸਪ ਅਤੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਂਦੀ ਹੈ।

(2) ਸਾਲ 1967 ਵਿੱਚ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਰਾਮ ਦੀ ਚੋਣ ਹੋਈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ 11 ਮੈਂਬਰ ਚੁਣੇ ਗਏ। ਜਵਾਬਦੇਹ I ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਨੂੰ ਉਪ-ਪ੍ਰਧਾਨ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ। ਇੰਜ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਿਚ ਕੁਝ ਮਤਭੇਦ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ 8 ਨੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਬਠਿੰਡਾ ਨੂੰ ਰਿਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਨਾਲ 'ਏ' 'ਏ' ਦੇ

(2) A.I.R. 1956 Patna 367.

ਨਾਲ ਇਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮੀਟਿੰਗ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰਧਾਨ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ। ਭਰੋਸੇ ਦਾ ਮਤ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਗੁਆ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ 5 ਅਗਸਤ, 1969 ਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮੀਟਿੰਗ ਬੁਲਾਈ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਬੇ-ਭਰੋਸਗੀ ਦੇ ਕਦਮ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ, ਪਰ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਮੀਟਿੰਗ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। 4 ਅਗਸਤ, 1969 ਨੂੰ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅੱਠ ਵਿੱਚੋਂ ਛੇ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੇ ਉਸੇ ਮਹੀਨੇ ਦੀ 18 ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ, ਜਵਾਬ 1 ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵੱਲ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਨਾ ਹੀ ਨੇ ਆਪਣੇ (ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ) ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇ ਦਾ ਵੋਟ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮੀਟਿੰਗ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ 19 ਅਗਸਤ, 1969 ਨੂੰ ਜਨਰਲ ਮੀਟਿੰਗ ਸੱਦ ਲਈ। ਅ) ਕਿ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਮੀਟਿੰਗ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਭਰੋਸਗੀ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮੀਟਿੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। 19 ਅਗਸਤ, 1969 ਦੀ ਇਹ ਆਮ ਮੀਟਿੰਗ ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ 'ਅ' ਨੂੰ 22 ਅਗਸਤ, 1969 ਤੱਕ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਤੀ ਰਜਿਸਟਰਡ ਪੋਸਟ ਪ੍ਰਤੀ ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਭੇਜ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮੀਟਿੰਗ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ ਪਰ ਉਹੀ ਡਾਕ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ 9 ਸਤੰਬਰ, 1969 ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੰਚਾਰ ਨੂੰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਵਿਰੁੱਧ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 22 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਮੀਟਿੰਗ ਨਾ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੱਤਾ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।

ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਧਾਨਗੀ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।

(3) ਉਸੇ ਦਿਨ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਅਤੇ 2 ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਸਤੀਫੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਕੁਝ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉੱਚ ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਅਸਹਿਯੋਗ ਕਾਰਨ ਅਸਤੀਫੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। . ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ 26 ਸਤੰਬਰ, 1969 ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਅਤੇ 2 ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਖ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 22 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਅਸਤੀਫੇ ਸੌਂਪ ਦੇਣ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕੇ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ।

(4) ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਬਠਿੰਡਾ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਅਖੌਤੀ ਅਸਤੀਫੇ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਅਤੇ 2 ਨੇ ਉਸੇ ਸ਼ਾਮ ਸਕੱਤਰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 5 ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦਿਆਂ ਤੋਂ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਨੋਮ-ਪਲੇਟ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੋ ਦਫਤਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਿਉਂਸਪਲ ਸਟਾਫ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਨੂੰ ਸੰਬੰਧਨ ਕਰਦਿਆਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਪ-ਪ੍ਰਧਾਨ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਡਿਊਟੀਆਂ ਨਿਭਾਉਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 10 ਸਤੰਬਰ 1969 ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 5 ਨੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅਤੇ ਮੀਤ ਪ੍ਰਧਾਨ ਨੇ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਫੀ ਕੰਮ ਲੰਬਿਤ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਕੁਝ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ। ਇਹ ਗੱਲ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 5 ਨੇ, ਸੇਵਾ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਰਿਟਰਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਕੱਲੇ ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਨੇ ਜਵਾਬ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਲਫਨਾਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ - ਕਿਸੇ ਸਟਾਫ ਮੀਟਿੰਗ ਨੂੰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਅਸਤੀਫਾ ਸੌਂਪਿਆ ਹੈ। ਇਹ

ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦਫਤਰ ਤੋਂ ਉਸਦੀ ਨੋਮ-ਪਲੇਟ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਸਦੇ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਤੇ ਉਪ-ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੇ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਜਨਤਕ ਦਫਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ।

(5) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਸ਼੍ਰੀ ਪੂਰਨ ਚੈਨਲ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਅਜੇ ਵੀ ਪ੍ਰਧਾਨ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਪ-ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਕਾਰਜਕਾਲ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੱਕ ਉਹ ਇਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਵਿਵਾਦ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ 9 ਸਤੰਬਰ, 1969 ਨੂੰ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਸਤੀਫੇ ਸੌਂਪਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਤੇ ਰਾਮਨ ਵਾਪਸ ਪਰਤਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਕੋਈ ਨਿਰਣਾਇਕ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਮੱਗਰੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਉਪਲਬਧ ਹੈ, ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਕਦੇ ਵੀ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਦੀ ਮਿਆਦ ਆਮ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਪੂਰਨ ਚੰਦ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕਮਾਤਰ ਸਵਾਲ ਇਹ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਅਤੇ 2 ਨੂੰ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 3 ਨੂੰ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇਣ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਦਫਤਰ ਖਾਲੀ ਸਮਝੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਧਾਰਾ 22 ਦੀ ਕਾਫੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਐਕਟ. ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 22 ਸਿਰਫ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਤਮਕ ਅਤੇ ਆਇਰੈਕਟਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਸਬੰਧਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਅਸਲ ਇਰਾਦਾ ਭਾਵੇਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪੱਤਰ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਖਤ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਉਹ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਵਿਵਾਦਿਤ ਸਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਸਟਾਫ ਮੀਟਿੰਗ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਨੋਮ-ਪਲੇਟ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਜਵਾਬ 1 ਦਾ ਸੰਚਾਲਨ। ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਵਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਸਤੀਫਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਅਸਤੀਫਿਆਂ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 22 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ: -

"22. ਜਦੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਪ੍ਰਧਾਨ ਜਾਂ ਉਪ-ਪ੍ਰਧਾਨ ਆਪਣੀ ਸੀਟ ਖਾਲੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਅਸਤੀਫਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣਾ ਅਹੁਦਾ ਖਾਲੀ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਧਾਨ ਜਾਂ ਉਪ-ਪ੍ਰਧਾਨ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਕਰਤੱਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਆਦਤਨ ਅਸਫਲਤਾ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਤੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਦੋ ਤਿਹਾਈ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਮੇਟੀ:

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਉਸ ਦੇ ਪੁਨਰ- ਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਜਿਸਟਰਡ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕੀਵੀਂ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਟੈਂਡਰ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ, ਜੇਕਰ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਉਕਤ ਰਜਿਸਟਰਡ ਪੱਤਰ ਦੇ ਭੇਜਣ ਦੇ 21 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਉਚਿਤ ਸਕੱਤਰ ਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਉਸ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦੀ ਹੈ।"

ਇਹ ਸੈਕਸ਼ਨ ਸੰਕਟਕਾਲੀਨ ਸਥਿਤੀਆਂ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਜਾਂ ਉਪ-ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਦਫਤਰ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਜਕਰਤਾ ਲਈ ਇਹ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਾਂ ਟੈਂਡਰ ਦੇ ਕੇ ਛੱਡ ਦੇਣ।

ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਸਤੀਫਾ. ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਅਹੁਦਾ ਖਾਲੀ ਕੀਤਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਉਪਰੋਕਤ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਇਆ ਵੀ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਅਸੀਂ ਤੁਰੰਤ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਧੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਜਾਂ ਉਪ-ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦਾ ਅਹੁਦਾ ਖਾਲੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਇੱਕ ਕਾਰਪੋਰੇਟ ਸੰਸਥਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਦਫਤਰ ਇੱਕ ਕਨੂੰਨ ਦੀ ਰਚਨਾ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਕਾਰਪੋਰੇਟ ਸੰਸਥਾ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਟੈਂਡਰ ਦੁਬਾਰਾ ਹਸਤਾਖਰ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਨੂੰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਕਿ ਅਸਤੀਫਾ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾਣਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਰਸਮੀਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਲਾਜ਼ਮੀ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡਣਾ ਅਸਤੀਫਾ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਅਵੈਧ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਤੱਤ ਦੇ ਹੈ। ਇਸ ਲੋੜ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਕਮੇਟੀ ਲੋਕਤੰਤਰੀ ਢਾਂਚੇ ਦੀ ਨੀਂਹ ਹੈ, ਇਸ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਖੜ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਅਹੁਦਾ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਦਾ ਆਪਣਾ ਇਰਾਦਾ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਾ ਕੇ, ਪ੍ਰਧਾਨ ਜਾਂ ਉਪ-ਪ੍ਰਧਾਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਦੋਵੇਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹਨ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਬਚਦੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਹੁਦਾ ਖਾਲੀ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਾਮਲਾ ਕਿਸੇ ਵਿਵਾਦ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਅਤੇ ਸਕੀਮ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਜਾਂ ਉਪ-ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੂੰ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇ ਕੇ ਆਪਣਾ ਅਹੁਦਾ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਦੋਵੇਂ ਸ਼ਰਤਾਂ, ਅਰਥਾਤ, ਅਸਤੀਫਾ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਹ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੌਜੂਦ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। *ਸਿਵਸਰੀਕਾਰਮ ਪਿਲੈਂ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ ਵਿੱਚ*, (1) ਮਦਰਾਸ ਲੋਕਲ ਬੋਰਡ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਗਠਿਤ ਇੱਕ ਤਾਲੁਕ ਬੋਰਡ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਨੇ, ਹਰ ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ ਬਾਰੇ ਸੰਚਾਰਿਤ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਅਸਤੀਫੇ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ। ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਸਮਝਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮਦਰਾਸ ਲੋਕਲ ਬੋਰਡ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 16 ਨੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੂੰ ਲੋਕਲ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਕੇ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ। ਪ੍ਰਧਾਨ ਨੇ ਉਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਬੋਰਡ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਧੀਵਤ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ। ਅਸਤੀਫੇ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਦਰਾਸ ਲੋਕਲ ਬੋਰਡ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 16 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸਤੀਫੇ ਦਾ ਕੋਈ ਉਚਿਤ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਤੀਫਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ,

ਇਸ ਲਈ, ਲਾਗੂ ਕਰੋ. ਉਸ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਵਰਗੀਆਂ ਕਾਰਪੋਰੇਟ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਅਸਤੀਫੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਠੋਸ ਪਾਲਣਾ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦੀ ਕੋਈ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(6) ਸ੍ਰੀ ਪੁਰਾਨਰਚੰਦ, ਲਿਟਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਲਈ ਸਲਾਹਕਾਰ, ਨੇ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ *ਸੁਖਦੇਓ ਨਰਾਇਣ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਓਜ਼ ਅਰਾਹ ਮਿਊਂਸਪੈਲਟੀ ਅਤੇ ਹੋਰ* (2) ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵੱਲ ਦਿਵਾਇਆ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ * ਕਿ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਦਾ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਬਿਹਾਰ ਅਤੇ ਉੜੀਸਾ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ (1922 ਦਾ 7) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇਣ ਦਾ ਆਪਣਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ਸੀ। ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 33 ਦਾ ਸਬੰਧਤ ਹਿੱਸਾ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ: -

(2) A.I.R. 1956 Patna 367.

"33 (1) * * * *

- (2) ਇੱਕ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਮੁਖੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਇਰਾਦੇ ਬਾਰੇ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਕੇ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ।
- (3) ਇੱਕ ਵਾਈਸ-ਚੇਅਰਮੈਨ, ਇੱਕ ਪ੍ਰਧਾਨ ਜਾਂ ਇੱਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਚੇਅਰਮੈਨ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਕੇ ਦੁਬਾਰਾ ਹਸਤਾਖਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਤੁਰੰਤ ਇੱਕ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਰਜਨਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਜਿਹਾ ਨੋਟਿਸ ਰੱਖੇਗਾ।
- (4) ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਜਾਂ (3) ਅਧੀਨ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ, ਚੇਅਰਮੈਨ, ਉਪ-ਚੇਅਰਮੈਨ, ਪ੍ਰਧਾਨ ਜਾਂ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਥਿਤੀ ਹੋਵੇ, ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਅਹੁਦਾ ਖਾਲੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। "

*ਸੁਖਦੇਓ ਨਰਾਇਣ ਦੇ ਕੇਸ (2) ਦੇ ਤੱਥ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਕੇਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਰਸਮੀ ਮੀਟਿੰਗ ਬੁਲਾਈ ਗਈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਚੇਅਰਮੈਨ ਨੇ ਖੁਦ ਮਤਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ - *, ਅਸਤੀਫਾ ਦੇਣ, ਮਤੇ ਦੇ ਫਾਰਮ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦਸਤਖਤਾਂ ਹੇਠ ਮਤੇ ਦੀ ਕਾਪੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਭੇਜੀ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਕੇ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇਣ ਦੀ ਰਸਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ ਪਰ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਧਾਰਾ 33 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਕਾਫੀ ਪਾਲਣਾ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ*

ਚਮਨ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਮਹਿੰਦਰ ਦੇਵੀ (ਜੈਨ, ਜੇ.)

ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਜਾਂ ਉਪ-ਪ੍ਰਧਾਨ ਨੇ ਕਦੇ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਅਸਤੀਫਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਸਿਰਫ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜਵਾਬ 1 ਅਤੇ 2 ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਖ ਕੇ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਅਸਤੀਫੇ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦੇਣ। ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਸੁਖਦੇਵ ਨਰਾਇਣ ਦੇ ਕੇਸ (2) ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਪ੍ਰਧਾਨ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਇਕ 1 ਅਜੇ ਵੀ ਪ੍ਰਧਾਨ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਇਕ 2 ਨੇ ਵੀ ਪੂਰੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਉਪ-ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦਾ ਅਹੁਦਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਅਤੇ 2 ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਦਫਤਰਾਂ ਨੂੰ ਸਵੈਇੱਛਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਛੱਡਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨਕਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਤੱਥ ਦੇ ਇਸ ਵਿਵਾਦਿਤ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਹ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਅਤੇ 2 ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਦਫਤਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ ਹਨ।

(7) ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਅਜੀਬੋ-ਗਰੀਬ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਖਰਚਾ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਕੰਚਨ

ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ

ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ, ਏ.ਸੀ.ਜੇ. ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਚੰਦ ਜੈਨ ਜੇ.

ਚਮਨ ਲਾਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ.

ਮਹਿੰਦਰ ਦੇਵੀ,- ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1968 ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਦੇ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰ. 11.

22 ਜੁਲਾਈ 1970

ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ (1955 ਦਾ XXV)- ਸੈਕਸ਼ਨ 9, 13(1), 13 (1A) ਅਤੇ 23(1) (a)- ਪਤਨੀ ਵਿਆਹੁਤਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਲਈ ਫਰਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ- ਜੇਡੀਕਰੀ ਲੋੜੀਂਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ- ਦੀ ਸਿਰਫ ਮੌਜੂਦਗੀ ਅਜਿਹਾ ਫਰਮਾਨ— ਕੀ ਪਤੀ ਨੂੰ ਤਲਾਕ ਲੈਣ ਦਾ ਪੂਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ— ਧਾਰਾ 13 (1 ਏ)- ਕੀ ਧਾਰਾ 23 (1) (ਏ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ, 1955 ਦੀ ਧਾਰਾ 23 ਦੀ ਸਾਦੀ ਪੜਚੋਲ ਤੋਂ, ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੈ! ਇੱਕ ਓਵਰਰਾਈਡਿੰਗ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ. ਇਹ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ "ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ" ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੇਵਲ ਤਾਂ ਹੀ ਹੈ ਜੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (i) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਨ "ਪਰ ਹੋਰ ਨਹੀਂ" ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਮੰਗੀ ਗਈ ਰਾਹਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰੇਗੀ।